

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Παιδείας Κανσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 16.—	Ἔτησίᾳ δρ. 20.—
Ἐξάμηνος . . . > 8,50	Ἐξάμηνος . . . > 10,50
Τρίμηνος . . . > 4,50	Τρίμηνος . . . > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ δοχονται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 50
Θέλλει προνοησέντων ἐνῶν, ἐπίσης λεπ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικλείου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 30

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὅ ἐξ ἡ θ ἡ εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξάμηνος καὶ τρίμηνος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὁρους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου γενικῶς ἠυξήθη εἰς λεπτά 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔξησις εἴνε ἀναδρομική. Ἐπίσης οἱ Πράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξησιν καὶ νὰ εἰσπράττουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

—Ὅχι δά! μὲ τὴν πινάσσα, πού τὴν προτιμῶ. Ἄλλως τε δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ τὴν ἀφήσουμε χωρὶς φύλακα ὡς αὐτὸ τὸ ἀκρογιάλι.

—Σύμφωνοι! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σᾶς ἀκολουθήσουμε κι' οἱ τρεῖς.

—Ἡ Ἐλίσσάβετ θὰ μπόρῃ νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ ρεῦμα; ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστον.

—Τὸ ρεῦμα θὰ εἶναι πρὸς ὄφελός μας, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἂν περιμένουμε πέντ' ἕξ ὥρες τὴν παλίρροια.

—Μὰ δὲν θὰ εἶναι πολὺ ἀργά νὰ ξεκινήσουμε τότε; παρατήρησε ἡ κυρία Οὐόλστον.

—Πολὺ ἀργά, πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται φρονιμώτερο νὰ περάσουμε ἐδῶ τὴν ἡμέρα μας, νὰ κοιμηθῶμε στὸ πλοῖο καὶ νὰ ξεκινήσουμε αὔριο, πρωί-πρωί, μὲ τὴν παλίρροια.

—Κι' ὡς τότε; ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Ὡς τότε, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, θάχουμε καιρὸ νὰ ἐπισκεφθῶμε τὴν κοιλίαν καὶ τὰ περὶχωρα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κάνει πολὺ ζέστη, συμβουλεύω τίς

κυρίες νὰ περιμένουν ἐδῶ στὴ σκιά τὴν ἐπιστροφή μας.

—Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστον. Μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇτε πολὺ.

—Ἄ, μπᾶ! ἐν' ἄλλο περίπατο θὰ κάμουμε στὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶμε καθόλου! ὑποσχέθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

Ἔτσι, χάρις αὐτὸ τὸ σχέδιον, θὰ ἔκα-

ναν μιὰ ἀναγνώριση στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλάδας πρὶν εἰσχωρήσουν ἀκόμα στὸ ἔσωτερικόν.

Σὲ λίγο, ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστον, ὁ Τζάκ κι' ὁ Ἐρνέστος, ἀφ' ἀνέβηκαὶ στὴ ράχην τῆς ἀκροποταμίας, ἔφθασαν σ' ἐκείμικρά ὑψώματα, πού ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος, συνέδειαν τὸ ποτάμι μὲ τὴν πεδιάδα.

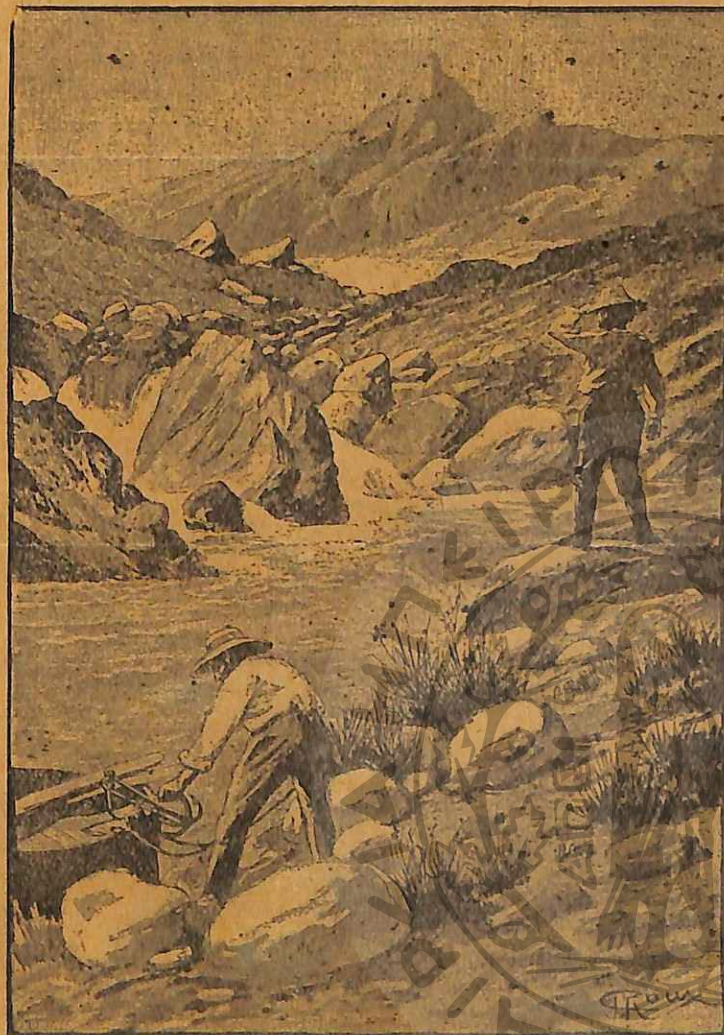
Ὅπως τὸ εἶχαν παρατηρήσει κι' ἀπὸ

τὸ πέλαιος, τὸ ἔδαφος αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ γόνιμο. Παντοῦ δάση πυκνά, παντοῦ παχύχλοα λιβάδια, ὅπου χιλιάδες μηρυκαστικῶν μποροῦσαν νὰ βροῦν βοσκή, παντοῦ ποταμάκια, πού τὰ νερά τους ἔτρεχαν πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι καὶ πέρα, σὰ φραγμὸς στὸ νοτιοδυτικὸ ὀρίζοντα, ἡ βουνόσειρά πού εἶχαν ἰδῆ ἀπὸ τὰ ὑψώματα τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρόνταλ.

Καὶ δὲν εἶναι τόσο μακριά, παρατήρησε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅσο μᾶς φάνηκε τὴν πρώτη φορὰ πού τὴν εἶδαμε ἀπὸ τὸ Γκρόνταλ.

Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦσαν σκεπασμένη ἀπὸ ὀμίχλη. Λογαριάζαμε τὴν ἀπόσταση δεκαπέντε ὡς εἴκοσι λεῦγες, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἐπτά ἢ ὀκτώ.

Τὸ παραδέχο-

«Νὰ εἶθαι μᾶς σταματοῦσε, εἶπε ὁ Ἐρνέστος.»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΕΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΑ βράδυ, στὸ θέατρο, συναντήθηκα μετὰ δυὸ νεαροὺς φίλους μου, καλὰ Διπλασσοῦλα, φοιτητὲς σήμερα τῆς Νομικῆς. Σύστησα τὸν ξένα στὸν ἄλλον, — ἂν κι' ἦταν γ' ὡριμοὶ πρὸ πολλοῦ... μετὰ ψευδώνυμά τους, — καὶ τοὺς πῆρα μαζί μου στὸ θεωρεῖο. Ἐκεῖ, ὡς ἕνα διάλειμμα, ἔγεινε μετὰξὺ μας ἡ συνομιλία αὐτὴ ποὺ θὰ σὰς γράψω.

— Ἀδυνατίσεις λίγο, εἶπε; στὸ μεγαλύ-
τερο, ποὺ εἶχα νὰ τονίσω κάμποσο κατὰ.

— Βρίσκετε;... μοὺ ἀποκρίθηκε. Ἰσως...
Μελέτησα τόσο πολὺ, αὐτὸ τὸ μῆνα, γὰρ
τις ἐξετάσεις!

— Κι' ἔδωσες; καὶ πέρασες;

— Ναί, ναί... εὐτυχῶς!

— Κι' ἐγὼ ἔδωσα καὶ πέρασα, εἶπε ὁ
μικρότερος. Ἀλλά... χωρὶς γάδυνα γῆρας
γιατὶ ἡ μελέτη τοῦ πρωτοετῆ εἶναι βέ-
βαια πιο εὐκολή... ἐνῷ ὁ κύριος εἶναι τρι-
τοετής...

— Ἐχεις δίκιο. Τελος πάντων, τί βα-
θμοὺς πήρατε;

— Δὲν μᾶς τοὺς εἶπαν ἀκόμη, ἀποκρί-
θηκε ὁ τριτοετής· ἀλλὰ οἱ βαθμοὶ ὡς αὐτὲς
τις ἐξετάσεις, δὲν ἔχουν σημασία...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπα τότε ἐγώ,
(κι' ἡ Διπλασι μ' ἔμαθε νὰ λέω ἔτσι)
πὺς σὲ σὰς θὰ ἔδωσαν ἄριστα.

— Ἄριστα; φώναξε ὁ πρωτοετής. Ὁ
καθηγητὴς μας ὁ κ. Π. νὰ βάλῃ περισσό-
τερο ἀπὸ τέσσερα σὲ κανένα; Ποτέ του!

— Μα οὐτε ὁ καθηγητὴς μας ὁ κ. Σ.
βάζει ποτὲ περισσότερο ἀπὸ ἑξή! εἶπε κι'
ὁ τριτοετής.

— Γιατὶ τόση αὐστηρότης;

— Ἐρῶ κι' ἐγώ;... Ἰσως θέλουν νὰ
διατηρήσουν τὸ γόητρο τοῦ δέκα καὶ νὰ
τὸ φυλάγουν γὰρ τις ἔκτακτες περιστά-
σεις, ἐξήγησε ὁ πρωτοετής.

— Πολλοὶ καθηγηταὶ ἔχουν αὐτὴ τὴν
ιδέα, συμπλήρωσε ὁ τριτοετής. Εἶχαμε
π.χ. ἕνα στὸ Γυμνάσιον ποὺ ἔλεγε: «Δέκα
δὲ βάζω ποτέ. Τὸ δέκα εἶναι ἡ τελειότης.
Θὰ τὸ ἔδωκε κανεὶς σὺν Χριστῷ, στὸν Ὑ-
περάνθρωπο, στὸν Τέλειον. Τὸ ἴδιο ἀπάνω-
κάτω καὶ τὸ ἐννέα. Ἀλλὰ ἕνας μαθητὴς
πόσο τέλειος μπορεῖ νὰ εἶναι;... Ἐγώ,
στὸν καλύτερο, στὸν τελειότερο, δὲν βάζω
παρὰ ἕνα ὀκτώ. Καὶ τὸ θεωρῶ πολὺ, πολὺ
ἐξαιρετικόν. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὸ
μῆδεν. Ὁ κανὼν νὰ ποῦμε, ὁ μέσος ὁδός,
εἶναι τὸ τέσσερα ἢ τὸ πέντε.» Καὶ πραγ-
ματικῶς. Ἀπὸ τριάντα μαθητὲς ποὺ εἶχε

ἡ τάξη μας, δυὸ ἔπεσαν ὀκτώ, ἄλλοι δυὸ
μῆδεν, κι' οἱ περισσότεροι τέσσερα καὶ
πέντε.

— Κι' ἄριστα;

— Ποτέ! Ὅσο τυράχιστο εἶχα κα-
θηγητὴ αὐτὸν ποὺ φύλαγε τὸ δέκα τοῦ γὰρ
τὸν Ὑπεράνθρωπον, — τρία χρόνια, — κανέ-
νας Ὑπεράνθρωπος δὲν ἐφάνηκε στὶς τάξεις
μας.

— Μιὰ ιδέα κι' αὐτή...

— Ποὺ εὐτυχῶς δὲν τὴν ἔχουν ὅλοι,
παρατήρησε ὁ πρωτοετής. Γιατὶ ὑπάρχουν
καὶ καθηγηταί, ποὺ μοιράζονται τὰ δεκάρια
καὶ τὰ ἐννιάρια μετὰ τῶν χούφτες...

— Κι' αὐτοὶ δὲν σκέπτονται καλύτερα;
ρώτησε ὁ τριτοετής.

— Μά... νὰ τὸ σκεφθῶμε, εἶπα ἐγώ.

— Ὅταν βαθμολογεῖται ἕνας μαθη-
τῆς, ἐξακολούθησε κείνος, δὲν κρίνεται
βέβαια ἀπολύτως ἀλλὰ σχετικῶς: Ἐρεῖ
ἢ δὲν ἔρεῖ τὰ μαθήματα ποὺ διδάχθηκε
στὴν τάξη του; Ἄν δὲν τὰ ξέρη καθόλου,
μῆδεν· ἂν τὰ ξέρη μετρίως, τέσσερα· ἂν
τὰ ξέρη τελείως, δέκα!

— Μὰ μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ ξέρη τελείως
κι' αὐτά;

— Γιατὶ ὅχι; Ἐνας ἐπιμελής κι' ἐξυ-
πνος;... Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ μερι-
κοί, ποὺ μαθαίνουν καὶ παρπάνω ἀπ' ὅσα
διδάχθηκαν. Ἔτσι, ἀπὸ φιλομάθεια, ἀπὸ
ζῆλο, προχωροῦν μόνοι τους στὴν Ἀριθ-
μητικὴ, στὴν Ἱστορίαν, στὴν Γεωγραφίαν,
στὴν Φυσικὴν, καὶ μαθαίνουν καὶ πολλὰ ἀπ'
αὐτὰ ποὺ θὰ διδάχθουν στὴν ἐπόμενη
τάξη.

— Ὡστε αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ παίρνουν καὶ
περισσότερο ἀπὸ δέκα.

— Ἄν ὑπῆρχε...

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει. Ἄρα τὸ δέκα
εἶναι, νὰ ποῦμε, κάτι τέλειον, τὸ τέλειον
τοῦ βαθμοῦ.

— Βεβίως.

— Ἀπόλυτο λοιπόν.

— Ναί.

— Ὡστε μ' ἕνα ἀπόλυτο, θέλεις νὰ
βαθμολογοῦμε τὸ σχετικόν. Γιατὶ δὲν εἶ-
πες ὅτι ὁ μαθητὴς κρίνεται σχετικῶς;
Ἐ, αὐτὸ μοὺ φαίνεται κάπως παράλογο.
Ἄν μάλιστα συλλογισθῶμε, ὅτι τίποτα
δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρη στὴν ἐντέλεια,
οὐτὰρ τὰ μαθήματα τῆς τάξης του, πρέπει
νὰ παραδεχθῶμε πὺς δὲν εἶχε ἄδικο ὁ
καθηγητὴς ποὺ φύλαγε τὸ δέκα γὰρ τὸν Ὑ-
περάνθρωπον καὶ δὲν τῷ δινε ποτὲ σὲ κανένα.

— Συμφωνεῖτε λοιπόν;

— Συμφωνῶ. Καὶ θὰ μᾶρτε μάλιστα
νὰ ὑπῆρχε γενικῶς αὐτὸ τὸ ἰδανικόν νὰ
ποῦμε τοῦ βαθμοῦ, τὸ ἄφραστο γὰρ κάθε
ἄνθρωπον, ὅπως εἶναι ἡ τελειότης. Τυπικῶς
δηλαδὴ τὸ δέκα, — τὸ ἄριστα — νὰ ἦταν ὁ
ἀνώτερος βαθμὸς, ἀλλὰ πραγματικῶς νὰ
ἦταν τὸ ἐννέα, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ ἐννέα καὶ
κλάσμα.

— Ἀλήθεια, εἶπε τότε ὁ πρωτοετής,
καὶ στὸ κλάσμα, καθὼς ξέρετε, δὲν ὑπάρ-

χει ὄριο. Ἔτσι δὲν θάφθανε κανεὶς ποτὲ
τὸ ἰδανικόν, τὸ Τέλειον, ἀλλὰ θὰ μπορούσε
νὰ τὸ πλησιάσῃ ὅσο θέλει.

— Κατὰ προσέγγισιν ἀπειροστοῦ, εἶπε
γελώντας ὁ τριτοετής.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ σηκώθηκε ἡ αὐλαὶς
κι' ἡ συνομιλία μας ἐσταμάτησε.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἐπερηνευσόμενον γὰρ τὰ χαρίσματα
τοῦ Κάπη, κι' ὅχι μόνον γι' αὐτόν, ἀλλὰ
καὶ γὰρ τὸν Βιτάλην ποὺ τὸν εἶχε γυνά-
σει. Τὸν ἔβαλα λοιπὸν νὰ κάμῃ μερικὰ
ἀπὸ τὰ παιγνίδια ποὺ ἤξερε καὶ τὰ παι-
διὰ τὸν χειροκρότησαν κατενθουσιασμένα.

— Μ' αὐτὸ τὸ σκυλί εἶναι θησαυρὸς!
εἶπε ὁ πατέρας μου.

Ἀποκρίθηκα ὡς αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο,
πλέκοντας τὸ ἐγκώμιο τοῦ Κάπη καὶ
βεβαιώνοντας πὺς ἦταν ἱκανὸς νὰ μάθῃ
σὲ λίγο καιρὸ τὸ κάθε τί ποὺ θάθελε κα-
νένας νὰ τοῦ δείξῃ, ὡς ἦταν καὶ τὸ πῶς
δύσκολο πρᾶγμα.

Ὁ πατέρας μου τοὺς ἐξήγησε τὰ λό-
για μου ἀγγλικά κι' ἐπρόσθεσε μερικὰ,
ποὺ δὲν τὰ κατάλαβα, μὰ ποὺ τοὺς ἔκα-
μαν ὅλους νὰ γελάσουν, τὴ μητέρα μου,
τὰ παιδιὰ, ἀκόμη καὶ τὸν παπποῦ μου,
ποὺ ἐκλείσε τὸ ἕνα μάτι, φωνάζοντας
φάιν ν τ ὁ γ κ! (καλὸ σκάκι!) ὁ Κάπης
ὁμῶς δὲν συγκινήθηκε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ
καθόλου.

— Ἀρῶ λοιπὸν εἶναι ἔτσι, ἐξακ-
λούθησε ὁ πατέρας μου, ἰδοὺ τί σὰς
προτείνω: πρῶτα ὁμῶς θὰ μᾶς πῇ ὁ
Ματτίας ἂν τοῦ ἀρέσῃ νὰ μείνῃ στὴν
Ἀγγλίαν κι' ἂν θέλῃ νὰ καθῆσθαι μαζί
μας.

— Θέλω νὰ μείνω μετὰ τὸ Ρεμῆ, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Ματτίας (ποὺ ἦταν πολὺ πῶς
ἐξυπνος ἀπ' ὅσο ἔλεγε κι' ἀπ' ὅσο ἐπί-
στευε,) καὶ θὰ πάω παντοῦ ὅπου πάω
κι' ὁ Ρεμῆς.

Ὁ πατέρας μου, ποὺ δὲν μπορούσε
νὰ μαντεύσῃ τί ὑπαινιγμὸς ὑπῆρχε ὡς
αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, ἔμεινε εὐχαριστη-
μένος.

— Λοιπόν, μᾶς εἶπε, ἔρχομαι στὴν
πρότασίν μου. Δὲν εἴμαστε πλούσιοι κι'
ἐργαζόμεστε ὅλοι γὰρ νὰ ζῶμε. Τὸ κα-
λοκαίρι γυρίζουμε τὴν Ἀγγλίαν καὶ που-
λοῦμε στοὺς δρόμους τὰ ἐμπορεύματα
μας. Τὸ χειμῶνα ὁμῶς δὲν ἔχουμε πολλὰ
δουλειά. Ὅσο λοιπὸν θὰ εἴμαστε στὸ
Λονδίνο, ὁ Ρεμῆς κι' ὁ Ματτίας θὰ
μποροῦν νὰ βγαίνουν μετὰ τὰ ὄργανά τους
κι' ἐλπίζω νὰ μαζεύουν ἀρκετὰ καθε-
μέρα, προπάντων ὅταν θὰ πλησιάζουν
τὰ Χριστούγεννα, τίς ἡμέρας ποὺ τίς

λέμε γουαίτς (Waits), δηλαδὴ παρα-
μονές. Ὅσο γὰρ τὸν Κάπη, θὰ βγαίνει
κι' αὐτὸς νὰ δίνει παραστάσεις μετὰ τὸν
Ἄλλεν καὶ τὸν Νέδ.

— Ὁ Κάπης δὲν ἐργάζεται καλὰ
παρὰ μαζί μου! ἀποκρίθηκα ζωντὰ,
γιατὶ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ τὸν
ἐποχωρισθῶ.

— Θὰ μάθῃ νὰ ἐργάζεται καὶ μετὰ τὸν
Ἄλλεν καὶ τὸν Νέδ, μόνον ἡσύχασε.
Ἔτσι χωρισμένοι σὲ δυὸ θιάσους, θὰ
κερδίζετε περισσότερα.

— Μὰ σὰς βεβαίω πὺς δὲν θὰ κάνῃ
τίποτα! Ἐπειτα, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ,
μαζί μετὰ τὸν Κάπη, θὰ κερδίζουμε τὰ
διπλά.

— Ἀρκεῖ! φώναξε ὁ πατέρας μου.
ἅμα λέω ἕνα πρᾶγμα, ἐννοῶ νὰ γίνεταί
εὐθὺς. Εἶναι τὸ σύστημα τοῦ σπιτιοῦ
μας καὶ θέλω νὰ συμμορφώσω ὅπως
ὅλοι.

Δὲν μπορούσα πιά νὰ μιλήσω καὶ
σώπασα. Ἐπρεπε νὰ χωρισθῶ τὸν Κάπη.
Τὴ λύπη γὰρ μένα, καὶ γι' αὐτόν!...

Μπήκαμε στάμαξί μας νὰ
κοιμηθῶμε· ἀλλ' ἀπόψε ὁ πα-
τέρας μας δὲν μᾶς κλείδωσε
σὰν ἐχθές.

Τὴν ὥρα ποὺ πλάγιαζα, ὁ
Ματτίας, ποὺ δὲν εἶχε γδυθῇ
ἀκόμη, πλησίασε τὸ στόμα του
στ' αὐτὴν καὶ μετὰ πνιγμένη
φωνὴ μοῦ εἶπε:

— Βλέπεις λοιπὸν πὺς αὐ-
τὸς ποὺ τὸν λὲς πατέρα σου,
δὲν θέλει νὰ χῇ μόνον παιδιὰ
νὰ δουλεύουν γὰρ αὐτόν, ἀλλὰ
καὶ σκυλιὰ. Μα οὐτε αὐτὸ
δὲν σοῦ ἀνοίγει ἐπιτέλους τὰ
μάτια; Ἀῦριο θὰ γράψουμε τῆς
μάννας-Μπαρμπερίνας.

Τὸ πρῶν, πῆρα τὸν Κάπη
στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μ' ἕνα σωρὸ χά-
δια καὶ φιλιὰ, προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω
νὰ κατάλαβῃ τί ἤθελα τώρα ἀπ' αὐτόν.
Τὸ καὶμένο τὸ σκυλί! πὺς μ' ἐκοίταζε,
πὺς μᾶκουγε!

Κατάλαβε τὸ ἐξυπνο ζῶν τί τοῦ εἶπα.
Κι' ὅταν ἔβγαλε τὸ λουρί του στὰ χέρια
τοῦ Ἄλλεν, ἀκολούθησε τὰ δέλφια μου
μετὰ λυπημένον ὕψος, μὰ χωρὶς καμμιὰ ἀν-
τίστασιν.

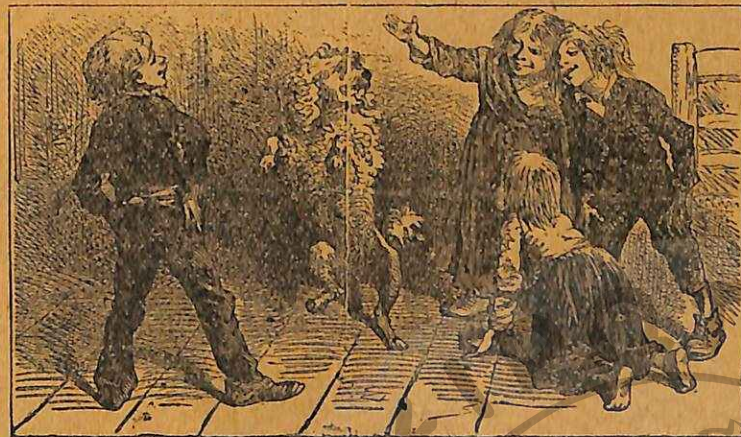
Ὅσο γὰρ τὸ Ματτία καὶ γὰρ μένα, ὁ
πατέρας μου θέλησε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὁ
ἴδιος σὲ μιὰ συνοικίαν ὅπου μπορούσαμε
νὰ ἐλπίζουμε εἰσπράξεις καλὰς. Ἔτσι
βιασθίσαμε ὅλο τὸ Λονδίνο, γὰρ νὰ φθά-
σουμε σ' ἕνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχαν ὠραῖα
σπίτια μετὰ τοὺς καὶ δρόμοι τριγυρισμένοι
ἀπὸ περβόλια. Στὸς λαμπροὺς αὐτοὺς
δρόμους μετὰ τὰ πλατεῖα πεζοδρόμια, δὲν
ἔβλεπες πιά κουρελῆδες κι' ἀρρωστιάρι-
δες, ἀλλὰ ὠραῖες κυρίες μετὰ κυνηγετὰς
τουαλέττες, κι' ἀμάξια ποὺ ἔλαμπαν σὰν
καθρέφτες, μετὰ θαυμάσια ἄλογα, ποὺ τὰ

ὀδηγοῦσαν χονδρὸι καὶ κόκκινοι ἀμαξά-
δες μετὰ πουδραρισμένα μαλλιά.

Πολὺ ἄργα γυρίσαμε στὴν αὐλὴ τοῦ
Κόκκινου-Λέοντος, γιατί ἡ ὁρδὸς ἀπὸ
τὸ Ὀύεστ-Ἐντ στὸ Μ πὲ θναλ-
Γ κ ρ ῆ ν εἶναι μεγάλη. Τὰ παιδιὰ εἶχαν
γυρίσει νωρίτερα. Κι' ὁ Κάπης, ἂν καὶ
καταλασπωμένος, μοῦ φάνηκε εὐδιάθετος.

Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ποὺ τὸν ξανάβλεπα,
ἀρῶ τὸν ἔτριψα μετὰ ξερὸ ἄχερο νὰ κα-
θαρίσῃ, τὸν τύλιξα μετὰ τὴν προδεῖά μου
καὶ τὸν πῆρα νὰ κοιμηθῇ κοντά μου,
στὸ κρεβάτι μου. Ποῖος ἦταν ποτὲ εὐχα-
ριστημένος, ἐκεῖνος ἢ ἐγώ; Δύσκολο νὰ
πῇ κανεὶς.

Τὰ πράγματα ἐξακολούθησαν ἔτσι
κάμποσες ἡμέρες. Φεύγαμε τὸ πρῶν καὶ
δὲν γυρίζαμε παρὰ τὸ βράδυ, ἀρῶ παί-
ζαμε τὰ ὄργανά μας καὶ τραγουδοῦσαμε
ὀλημέρα, ποτε στὴν μιὰ συνοικίαν καὶ ποτε
στὴν ἄλλην. Ὁ Κάπης ἔβγαίνει πάντα μετὰ
τὰ παιδιὰ. Ἐνα βράδυ ὁμῶς ὁ πατέρας
μου μοῦ εἶπε πὺς μπορούσα, τὴν ἄλλην
μέρα, νὰ τὸν πάρω μαζί μου, γιατί θὰ

«Μ' αὐτὸ τὸ σκυλί εἶναι θησαυρὸς!» (Σελ. 236, στ. γ')

κρατοῦσε στὸ σπίτι τὸν Ἄλλεν καὶ τὸν
Νέδ.

Αὐτὸ μᾶς προξένησε μεγάλη χαρὰ
καὶ εἶπαμε μετὰ τὸν Ματτία πὺς ἔπρεπε
νὰ βάλουμε τὰ δυνατόν μας καὶ νὰ μαζέ-
ψουμε πολλὰ λεπτὰ, ὥστε νὰ μᾶς στέλ-
νουν πάντα νὰ παίξουμε μετὰ τὸν Κάπη.
Ἐπρόκειτο, βλέπετε, νὰ ποικίλουμε πάλι
τὸν ἀγαπημένον μας πιστὸ σύντροφο καὶ
δὲν θὰ λυπόμαστε κόπο, οὐτε ὁ ἕνας, οὐτε
ὁ ἄλλος.

Τὸ πρῶν τοῦ κάναμε τὴν τουαλέττα
τοῦ μετὰ τὴν μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ,
μετὰ τὸ πρόγευμα, ξεκινήσαμε γὰρ τὴν
συνοικίαν ἐκείνην, ὅπου ἡ πεῖρα μᾶς εἶχε
διδάξει, ὅτι ἡ ἐντιμὸς ὀμῆχλη γὰρ ἔβαζε
εὐκολώτερα τὸ χεῖρ στὴν τσέπη. Ἐπρεπε
γι' αὐτὸ νὰ διασχίσουμε ὅλο τὸ Λονδίνο
ἀπ' ἀνατολὴν σὲ δύση, περνώντας τὸ
Ὀλδ—στρήν, τὸ Χόλμπορν, καὶ τὸ Ὀξ-
φορν—στρήν.

Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ δυὸ ἡμέρες τώρα
ἡ ὀμῆχλη δὲν εἶχε διαλυθῇ. Ὁ οὐρανός,

(ἢ ὅ,τι περὶ γὰρ οὐρανὸς σὲ Λονδίνο,) ἦταν ἔν' ἀπέραντο σύννεφο ἀπὸ ἀτμούς
κιτρινωπούς καὶ στοὺς δρόμους ἀπλω-
νόταν ἕνα εἶδος καπνοῦ στακτεροῦ, ποὺ
δὲν σὲ ἄφινε νὰ ἰδῇς μακρότερον ἀπὸ
λίγα βήματα. Λιγοστοὶ θὰ ἔβγαζαν ἔξω,
κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα, πίσω ἀπ' τὰ τζά-
μια, θὰ μᾶς ἀκούγαν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔβλε-
παν καθόλου τὸν Κάπη. Ἀσχημὸς αὐτὸ
γὰρ τὴν ἐπιχείρησιν κι' ὁ Ματτίας βλα-
στημοῦσε ὀλοένα τὴν ὀμῆχλη, τὸ κατα-
ραμένο αὐτὸ fog, χωρὶς νὰ φαντάζεται
ποιά ὑπερησία ἐμελλε νὰ προσφέρῃ καὶ
ὡς τοὺς τρεῖς μας ὑπερὰ ἀπὸ λίγες
στιγμές...

Περπατούσαμε γρήγορα καὶ κρατούσαμε
τὸν Κάπη κοντά μας μετὰ μιὰ λέξη κάθε
τόσο, ποὺ γι' αὐτόν ἄξιζε περισσότερον
κι' ἀπὸ τὴν πρὸν γερὴ ἀλυσίδα. Ἔτσι φθά-
σαμε τὴν Χόλμπορν, ποὺ εἶν' ἕνας ἀπὸ
τοὺς πῶς πολυσύχναστους κι' ἐμπορικὸς
δρόμους τοῦ Λονδίνου. Ἐξαφνὰ εἶδα πὺς
ὁ Κάπης δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε πιά. Τί
ἔγεινε; Ἀκατανόητον! Σταθήκαμε νὰ
τὸν περιμένουμε στὴν ἀρχὴ μιᾶς
δεξιοστοιχίας, γιατί δὲν μπο-
ρούσαμε νὰ βλέπουμε μακριά,
καὶ τοῦ σφυρίζαμε... Τίποτα!
ἄφαντος ὁ Κάπης!

Ἀρχισὰ νάνησυχῶ μήπως μᾶς
τὸν ἔκλεψαν, ὅταν τὸν εἶδα νὰ
φθάνῃ τρέχοντας. Κρατοῦσε στὸ
στόμα του ἕνα ζευγάρι κάλτσες
καὶ κινούσε τὴν οὐρὰ του μετὰ
χαρὰ. Σηώθηκε στὰ πισινὰ
τοῦ, ἀκούμπησε τὰ μπροστινά
τοῦ στὸ στήθος μου καὶ μοῦ πα-
ρουσίασε τίς κάλτσες ἐκεῖνες,
σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ τίς πάρω.
Καὶ φαινόταν τόσο περήφανος,
τόσο εὐχαριστημένος, ὅσο δὲν
τὸν εἶδα ποτὲ ὅταν ἔκανε κα-
νέν' ἀπὸ τὰ πῶς δύσκολα παιγνίδια τοῦ
κι' ἐρχέταν νὰ τοῦ πῶ τὸ μπράβο!

Αὐτὰ ἔγειναν σὲ λίγα δευτερόλεπτα.
Κι' ἐπ' ἐγὼ στεκόμουν κατάπληκτος, ἔξα-
φνὰ ὁ Ματτίας ἀρπάξῃ μετὰ τὸ ἕνα χεῖρ
τίς κάλτσες καὶ μετὰ τὸ ἄλλο μετὰ σπρώχνει
μέσα στὴν δεξιοστοιχίαν.

— Πᾶμε γρήγορα, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ
ὄχι μετὰ τρεχάλα!

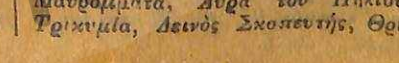
Ἰστέον ἀπὸ κάμποση ὥρα μοῦ ἐξη-
γήσε αὐτὴ τὴν φυγὴν:

— Στεκόμουν κι' ἐγὼ ἐκπληκτος σὰν
καὶ σένα, ὅταν ἀκούσα κάποιον νὰ φω-
νάξῃ: «Ποῦ εἶναι ὁ κλέφτης;» Ὁ κλέ-
φτης, ἐννοεῖς, ἦταν ὁ Κάπης. Ἄν δὲν
ἦταν αὐτὴ ἡ ὀμῆχλη, θὰ μᾶς τσάκωναν
γὰρ κλέφτες!

Ὡ, ὦ μοῦ!... Κλέφτης λοιπὸν τὸν
εἶχαν κάμει τὸν Κάπη μου, τὸν καλόν,
τὸν πιστόν, τὸν τίμιον Κάπη;!

— Πᾶμε στὸ σπίτι, εἶπα στὸ Ματτία,
καὶ κράτα τὸν Κάπη ἀπ' τὸ λουρί.

(Ἔπεται συνέχεια)

αμβος τοῦ Δικαίου καὶ Πολικὸς Ἀσὶν. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς ευχαριστῶ όλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἐσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς, ἀπὸ συνδρομητῆς πού στέλλουν πρῶτην φοράν: «Δυὸ ποτάμια». — «Τὸ ποταμὸν καὶ τὸ μονοπόδι». — «Ἀλ- ληγορίες». — «Ἡ εὐτυχία». — «Τὰ δένδρα». — «Ὁ Κουφιοκεφαλῆς σιροτιώτης». — «Μεταβίβσεις ἐκλογῆς». — Παιδ. Πνεύματα (δεκτὰ ἀπ' ὅλους).

Ἐλπίζω, ἀλήθεια, πόσοι ξεφτυρώ- νουν τώρα; Θέλουν νὰ ἐπωφεληθῶν ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση πού ἔγινε στοὺς ἄλλους καί, ὅπως πολὺ σωστὰ πα- ρατηρεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, πού τόσοι καιροὶ δὲν μοῦ δοτεῖς τίποτα, «ὁ ἀνθρώπος θέλει πάντα νὰ κἀν τὸ ἀπαγορευμένον».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Παρεξήγησις». Πολὺ νόστι- μο. Ἐνταῦς ὡς τὸ μόνο κομμάτι πού θὰ τὸ ἤθελα ἐκτενέστερον, μὲ τὴν συμπόνησιν ὅμως νὰ εἴς κ' ἄλλα νόστιμα σὰν τὸ «τοῖς ὅκωπε ὁ Σουλτάνος». — «Ἀπ' τὰ συνειδημένα». Αὐτὸ λοιπὸν ἢ ἀν ἐκτενέστερον κ' ἀναγκάσθηκα νὰ τὸ περικύβω. «Ἐ. φοβῶμαι μὴν τὸ χάλασα. Γιατὶ κ' ἐκεῖνα πού ἐβγαλῆται ὡς ὅσοι ἦσαν. Τὴ φωνικὴ σκηνοῦλα καὶ τὰ κολο- γραμμένα! Μπαρβό, Ἀγροίμι, ὅλο τέτοια νὰ γράφης. Ἡ παρατή- ρηση τῆς καθημερινῆς ζωῆς μᾶς δίνει τόσο ἀφθονοὺς υἱολογίους! Δὲν μένει παρὰ νὰ ξέρουμε νὰ διαλέγουμε καὶ νὰ γράφουμε. — Στὴν ἀπελευ- θέρωση τῆς Περγάμου». Κάτι λέει αὐτὸ. Ἀλλὰ, ὡς, καὶ ἤθελε νὰ πῇ, πού δὲν βῆκε στὸ τέλος, «Ἀλλὰ κ' εἶσι εἰναι ὡς ὅσοι καὶ πρῶτον πο. — «Ἀνατολὴ. Κοινό- τατο, ὅμοιο μὲ χίλια πού ἔβαλα ὡς τώρα. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦσαν καλοῦται, τὸ ἔβαλα κ' αὐτὸ, νὰ τὰ μαρτυρῶ τοῦλάχιστο τῇ φιλοπονίᾳ τῆς Μεγάλης, Ἰδέας πού πάντα μοῦ στέλναι γιὰ τὴ Σελίδα. — «Ἡ χιονοκρίδα» Δὲν ξέρω ἂν εἶναι πρῶτον πο πούμα ἢ μεταφρασμένο (γιατὶ ὁ Σπ. Λόρεος μεταφράζει πολλὰ καὶ μπορεῖ αὐτὸ νὰ ἔξωρε νὰ σημειώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητῆ). Ἄν εἶναι ὅμως δικό του, μπαρβό. ἔχει πολλὴ πρωτοτυπία, καλὴ γλῶσσα καὶ τεχνικὴ στιχορ- γία. — «Ὡς ἄγνοια». — Ἀνέκδοτο γνωστὸ ὅπως καὶ τὸ παρακάτω Ἀπὸ τὰ Φαειδρά».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κολομπίνα, κ. (ΑΚΕ). Διαβάτης, ἄ. (ΑΧ). Φρεα- τὺς, κ. (ΕΧ). Ἀρλεκίνος, ἄ. (ΑΚ), Μικρομέγας, ἄ. (ΚΚ), Σιροιωτο- πούλα, κ. (ΚΝ). Ἐλευθερος Μικρα- σιδης, ἄ. (ΕΧ). Σωφραζέττα, κ. (...) Ἰέρεια τοῦ Πόνου, κ. (ΜΜ). Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Ἀν- τὰ, κ. Ραφαῖλλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιπέτειον 10 λεπτὰ ἢ λέξεις. Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: — ἢ Περούξ με Νύση, Ἀνον, Μα- γεμ. Ρεματιάν, Παράξ. Πρωκίτις-

σαν, Γκαζιέλλαν, Σβέιττον, Γιαπὼ- νίζον, Δεῖνα. — ὁ Θράμβος τοῦ Δι- καίου με Ἀμοῦ. τ. Καβάλλας, Ἀνδία, Φοξ Τρότ, Μαγεμ. Δουλουδὸκι, Γα- λαξιδιωτῆς, Γιασεμ. — ἢ Σιρο- ιωπούλα με Ἄδα Φέξ Τρότ, Κίμα τ. Ἀγαλόν, Πιωχὴν Ἀριστοκράτη, Ἐλ- ληνίδα. — ἢ Ραφαῖλλα με Σαλομπό, Φοιδολίτην, Δέαν, Γῶγον Παρλί, Μεσορη. Ἀκίτη, Ἄδα Ἀρλεκίνον, Φλωρ. Ρεδοδάνθ. Σεπερ, Ἀδρόν, Νόραν, Ἰουδὴθ, Τρελ. Παλλιάτ, Ρελεντὰ, Γκαρσιέλλ. Φρέντον, Μι- ρέγ, Πρίμοι, Φρόνιαν, Ὀρρολ. Ἀφροδ., Σέρον Νεαν., Ἀγγελ. Φι- τόν, Γινόν τ. Ἰοκίον, Κόκ. Κερασ., Γραμ. Ἀνθοπέταλ., Φῶτον Ἀστειν, Γιαν. Ἀηδόνη, Φόρ. Δεβάντην. — ἢ Σιροιωτοπούλα με Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο. — ἢ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας με Ἄδα Ἀολενίνον, Πρ- σιν. Πρωκίτις, Ἀσπ. Ἀραπά- κων, Οὐδὸν-Στέπ. — ἢ Σωφραζέττα με Μὴ με Ἀρμόνι, Ἐτυν. Βλόκα, Δατο. τ. Ὁραλόν, Ὀνειρώδη Χο- ρεύτριαν.

Ἡ Διδασκαλία ἀποβόζει τοὺς φίλους τῆς: Ὀλυμπιανὴν (ἢ, ὅχι: τὸ Μαγικὸν Γράμμα πρέπει πάντα νὰ τὸ θρῆ, καὶ τότε μόνο τοῦ λογαριά- ζονται αἱ λέξεις) με ἄλλο ἀπὸ τὸ ζητο- μενον, ὅσες κ' ἂν ταυρίζουν, δὲν λο- γαριάζονται. Ναυπλιακὸν Ἀστέρη (εἶπα οὐ δὲν δέχομαι τώρα Ἀσκήσις). Ἐλευθερ. τῆς Πατριδος (σὲ συγκα- ρω, κ' εἰς ἀντιπαραστάς) Κόρη δὲ Λι- νιὸ (ἐλὶξήθησαν) Βινίκιον (ἔστειλα: ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις). Δάριδα τοῦ Ὁραλόν (εὐχομαι νὰ γίνης σὴν ἐνέχεια καλὰ) ἔστειλα νὰ μοῦ γράψῃς. Φλωρὸν Ροδάθην (θὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω αὐτὰ σὺ προσέχεις, γιὰ τὸ θέμα εἰν' ἐνδιαφέρον). Τελλὸν Παλιότσον (δι- εμβάσθη). Ντένκις (εἶτε ἐνεκρίθη- σαν, εἶτε ἀπερρίφθησαν, δὲν ἔχεις δικαί- ωμα νὰ στέλνῃς παρὰ τὸν Ἀγούστον). Πόνη Μ. Στελ. (καὶ γιὰ τὰ ταῦτα τὸν Δεκέμβριον κ' ὄχι ἀπὸ τώρα; ἄδικα θὰ χάσῃς πέ τε μήνες). Ἡπειρωτῆς (συμφωνοῖ ἀπὸ τὸ 27ον φύλλον ἀρχί- ζει νέος λογαριασμός). Ἀσπ. (ευχα- ριστῶ πολὺ). Ἀσπρον Γάτον (τῆς ἐνεκρίνα τὸ πρῶτον καὶ πῆς τῆς νὰ μοῦ γράψῃς). Φτερωτὸν Ἀγγελον (ἔτσι εἶναι, ὅπως λές: βλέπεις ὅτι κ' ἐγὼ τὸ ξαναλέω). Λευκὸν, Δάφνην (ναί), Φρεατὸν (μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά). Ἐδνικήν Ἐ- νότητα (ἔ. τί ὥρα τὰ πού περνάει ὁ και- ρός!...). Γιαπωνέζον, Νύμφην τοῦ Ἀσπρον, Συριανοπούλον κτλ. κτλ. Μαγικὸ Ἀκρογιάλι, Ραφαῖλλα (ἔ- λαβα, ευχαριστῶ, ἔστειλα).

Μονόκριβην, Χερουβείμ (ἔλαβα εὐ- χαριστῶ). Ὁραλὸν Κένυραν, Δημοσθ. Κόκ- κινον, Στερίγγλαν, Ἡλεκτρισμέν (ἔ- στειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές:

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὸν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτίπισιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐ- ξῆς ἑννέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος. — Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο- μικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δραχ. 15 καὶ ραμμένος δραχ. 17. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι- μάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δραχ. 1,50 ὁ ραμ- μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 1,50 εἰς ἀρραφὸς εἰς ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ νέου 1890ν Διαγ. Δύσεων Ἰουνίου—Αυγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέ- ραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

424. Δεξιόχειρος

Μόλις βγάω σφυγμὸν, Μ' ὅποιον ἤρωα τὸν ἐνώνω Κ' ἰμὴ νῆσο στὸν λεπτὸ Τοῦ Ἀγαίου σου σκαρώω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου

425. Στοιχειόχειρος

Ἀπὸ μέρος τοῦ κορμιτοῦ σου Ἐνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃ, Μὴ νολλήτικη ἀρρωστία, Φοβερὴ, θάποτε ληθῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρο-

426. Μεταγραμματισμός

Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἀλλὰζει τὸ κεφάλι Καὶ τοῦ Χριστοῦ μας μαθητῆς Στὴ θέσει του προσβάλλει

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡλίου

427. Αναγραμματισμός

Σχῆμα γεωμετρικὸ Εἶμαι, ὦ: ἔχω ἂν μάθησις; Ἄν μοῦ βάλῃς ἔνα Ο Καὶ με ἀναγραμματίσῃς, Ρῆμα θὰ βρῇς στὴ στιγμῇ Καὶ θάνοτις καὶ τί.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φωτῆρος

428. Μωσαϊκὸν

Πηλὸν, Ὅσσα, Κιθαίρων, Τύμφη, Πιῶν, Χολομών, Ἀπὸ ἑνὸς τῶν δανείζον

Κ' ἄλλο ἑνὸς σχηματίζον.

Ἐστὴν ὑπὸ τ. Βωμὸν τ. Ἐλευθερίας

429. Συλλαβιστὸν Κυβόλεξον

* * * = Ζῶν χρησίμον. * * * = Κάνει μάγια. * * * = Πόλις πορτογαλική.

Καὶ καθεὺς τὰ ἴδια. Κάθε ἀστερί- σκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβὴν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κλέπτικο Βόλι

430—434. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀναλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐν ἑ- στῇ τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλ- λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὸ σχηματι- σθῶν ἂν ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό- σαι λέξεις:

Πόλος, νῆα, Πάρος, πῶς, χρόνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πάμμου

435. Λογοπαλινῶν

Πότος θεός εἶναι σὰν τὴ μήτη; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀένας

436. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιπ

Τὰρχικὰ τῶν ἀντιπῶν τῶν λέξεων ἀποτελοῦν ποταμόν:

Ἀπαντῶ, ἐλαφρὸς, ξηλὸς, ἀμύνης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρασιατ. Ἐν

437. Φωνηεντολόγον

τ - κς - νμν - πλπντ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ

438. Γρίφος

ο ο 1 1
ο Φλ ο 1 λ'ο 1
ο ο 1 1
ο ο 1 1

Ἐστὴν ὑπὸ Θ. Κουρουπέτ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσις τοῦ φύλλ

218. Σκιάθος (σκιά, θῶς). — 219. (κοινὸν) — Ἰνώ. — 220. Ἀνδρὸς — 221. Ὁ ναογίλλης

222 Ι Ο Κ Α Σ Τ Η

1 Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ 223 Π Ο Ι
Ο Λ Ο Σ Σ Φ Α Ρ Ο
Σ Α Σ Τ Ι Ε Ρ Ο Σ
Ι Ο Π Ο Ρ Ο Σ
Α Σ Μ Ι Ν Ω Σ

224. Ὁ ποῖος βιάζεται εἰς τὰ φτεῖ. (Ἡ ἀνάγκη κατὰ τὸν ἐκ τῶν ἀνω). — 225—229. Διὰ τοῦ Π ν ο ς, π ὁ ρ ο ς, Π ἄ ρ ο ς, π ἄ ρ ο ς. — 230. ΜΑΡΚΟΣ—ΛΗΜ (ΜΕΛΙ, ἈδΗΣ, ΡάΜη, ΚΩΝος. Ση Στὸς. — 231. Τύχην στέργει. — 232. Ὁσα τὸ μέλλον. — 233. δεῖς ἀγεω μετροήτος εἰς (οὐδ εἰς α—γε—ο με τε—ήτο σὺς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—214]

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'ΙΝΤΑ

Κηρύσσω διαγωνισμόν πρὸς σὺν διηγήματος με βάσιν τὴν παρὰ «Κάλλιο ἑνα καὶ στὸ χέρι παρὰ καὶ καρτέρει». Βραβεῖον ἀντίτυπον «Πολέμου». Ἀπαντήσεις ἕως τέλος Ἰουνίου. Ἀποστέλλετε Εὐαγγελίαν ἢ μιτάκην, Χανία Κρήτης.

[Κ'—215]

ΘΥΕΛΛΑ, σε ευχαριστῶ στὰ Λε πέρασα θαυμάσια.

[Κ'—216]

Διαβ. Αραπάκι, σε ἀνεκάλυψα ἐπὶ τὸ δὲ στὸ εἶπα; — Ἀροῖν Δ

[Κ'—217]

Μεγάλη Ἑλλάς, τὸ τετρά- ἔλαβα, Γιὰ τὴν ἀποδοχὴ ἐ- στῶ. Ἀνταπέδωσα. Γιὰ τίς ὥρα ἀπαντήσεις συγχαρητήρια.

Ὁνειροπόλος

[Κ'—218]

Προσφυγοπούλα, ἀνταλλε- Μ. Μ.; Δέχσθε;

Δεινὸς Σκοπε

[Κ'—219]

ΤΟΠΟΝ!!! ΤΟΠΟΝ!!!

Ὅσοι θέτετε νὰ γράφῃτε μὲ Σὺλλογον, πρῆξτε στὸ Σ «Νύση». Πληροφορίαι Μέγα- γνωστον ἢ Σὺλλογον «Νύη» Restante, Ἀθήναι.

[Κ'—220]

Γιὰ τὰ γενέθλια τῆς ἀγαπημένης Ἀναγιάς τίς πού θερμῆς μου.

[Κ'—221]

Πράσινη Πρωκίτις, ἀπὸ ἀνεκάλυψες, δημοσίευσέ τὸ ὅ- μας. Ἀνεμώνη τοῦ Βενουθ, οἷα Ἀδρα.